

Sygn. akt IV CNP 59/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca [...],
w sprawie z powództwa S. J.
przeciwko B. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 kwietnia 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez powoda S. J. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. należy wskazać, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego uwzględniającym poglądy doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się jednolicie, że orzeczeniem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 18/09, niepubl.; z dnia 5 września 2008 r., sygn. I CNP 27/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.). Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Tę wykładnię wskazanej normy zawartej w przytoczonym przepisie podzielił Trybunał Konstytucyjny orzekając w wyroku z dnia 27 września 2012 roku, (Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U. 2012, poz. 1104), że art. 424¹ § 1 k.p.c. rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle przedstawionego stanowiska bezprawność judykacyjną, o której mowa w przywołanym 424¹ § 1 k.p.c., należy więc definiować

w sposób autonomiczny, węższy od tradycyjnie rozumianej bezprawności w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2006 r., sygn. I CNP 14/06, niepubl.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. II CNP 124/06, niepubl.; z dnia 14 kwietnia 2008 r., sygn. II BP 62/07, niepubl.; z dnia 25 marca 2009 r., sygn. V CNP 93/08, niepubl., z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 116/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.).

Wniesione skargi podlegają wstępnej selekcji, albowiem Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.). Oceny bezzasadności skargi należy dokonywać w powiązaniu z przedstawioną wyżej i utrwaloną w orzecznictwie wykładnią pojęcia „niezgodności prawomocnego wyroku z prawem”. Bezzasadność skargi jest oczywista, jeśli już z jej treści bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6.02.2009 roku, I BP 20/08, nie publ., z dnia 26.08.2008 r., III BP 3/08, nie publ., z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, nie publ. oraz z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07, nie publ.).

Powód zarzuca niezgodność wyroku Sądu Okręgowego z art. 162, art. 233 § 1, 378 § 1, 382, art. 391 k.p.c. oraz art. 636 § 1 k.p.c. (powinno być k.c.). Te same przepisy skarżący powołał jako podstawy skargi. Dokonując wstępnej oceny niniejszej skargi należy wskazać na niedopuszczalność sformułowanych w niej zarzutów dotyczących oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji (art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c.). Wyrok nie jest niezgodny z pozostałymi przepisami procesowymi, na co wskazują obszerne wywody Sądu Okręgowego poświęcone tym kwestiom zawarte w uzasadnieniu. Sąd drugiej instancji opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym (art. 382 k.p.c.) ustosunkował się do wszystkich zarzutów apelacji powoda (art. 378 § 1 k.p.c.), a rozważania dotyczące art. 162 k.p.c. pozostają w zgodzie z orzecznictwem Sądu Najwyższego. Powód nie wskazał także argumentów jurydycznych świadczących o oczywistej i elementarnej niezgodności wyroku z art. 636 § 1 k.c. w kontekście wykładni i zastosowania przytoczonej normy prawa materialnego do ustalonego w tej

sprawie przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego stanowiącego podstawę faktyczną rozstrzygnięcia i wiążącego Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu niniejszej skargi (art. 424¹² w związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

aw

aj